

א. "צוֹאֵה יִבְשֶׁה כָּל כּוֹף שָׂאם יִזְרְקֶנָּה" (6) (8) תתפַּרְדּוּ, הרי היא כְּעֶפֶר וְשֵׁלֵא יִהְיֶה בָּהּ רֵיחַ רַע: הגה * וְשֵׁא אֹמְרִים דְּלֵא וְהִי כְּעֶפֶר בַּקְרָעָה אִם נִפְרָתָה עֶפֶר (דְּשִׁי יְהוּדָא"ש פֶּרֶק מ"ו שִׁמְחָה) (טור); ב. "מִי וְגִלְלִים שֶׁבְּדִלְעוּ" (9) בְּקֶרְעָה, אִם לְקִרְוֹת כְּנֻגְדָּם: וְשֵׁא אֹמְרִים דְּאִינוּ אֲסוּר בַּקְרָעָה עַל מִנַּת (10) (11) לְהַטְפִּילָהּ

כַּג דִּינֵי בֵּית הַכֶּסֶּא בִּקְרִיאת שְׁמַע, וְכוּ ה' סְעִיפִים:

א. ^(א) אָסער לִקְרוֹת בְּנֶגֶד בֵּית הַכֶּסֶף יֵשֶׁן אֶפְלוֹ ^(ב) פִּנּוּ מִמֶּנּוּ הַצֹּאֵה. * בִּירְאָה לִי דְחִינּוּ ^(ג) כְּשֶׁאֵין לוֹ מַחְצוֹת, * אֲבָל אִם יֵשׁ לוֹ ^(ד) ^(ה) ^(ו) מַחְצוֹת אֶף עַל פִּי שֵׁישׁ בּוֹ צֹאֵה קוֹרָא בְּנֶגֶדוֹ בַּסְמִיךְ וְאֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ, * אִם

כָּל צָדִיק, מְחַיֶּה מֵתִים:

(ב) מחצות. אפילו אין גבורות עשרה, בית יוסף. ובש"ס פס' דב' דקא מחצות גבורות עשרה. והאחרונים חלקו על הבית יוסף וקראו עזריה וסעלה המגן בארבעה דאן להלן אפילו יש לו מחצות גבורות עשרה, והחלק רצא' על כל פנים שהיו גבורות עשרה. ואם מזה דאן ר' רע' נראה לו דאמר לכלי עקא, ע"ן סקין ע"ן ספר, וכן כהב חמדות חמדות דמחצות בית הכסא אלו מעולות לריה. ודקה לחם חמדות אלו נראה דמחצות מחמדות עלת חמדי, ע"ן שם. ודף העלה הש"י דאין להקל כשביל

(ו) תחפרך. אבל אם תשכר לשנים לא חזר, כסף משנה. וכן הן הן שחצוהא
קצשת הורה בדין צריך עיון אי שרי לקרות בנדרה, אי ברת השתא וזילין
או בשן לאסר בדין שם צואה עליה שן וכלוה לחרור וקבורה במן החם,
עין שם אברהם. ובכבוד הדין שר לפני כתב ונראה לי דלא לאסור משעשה ב
פרק ג דטירות. עין שם ודו"ק, עד כאן לשונו. ואנכי עניתי שם ודקדקתי ולא
אכל להבין בכתבו שיהא ראוי לאסור לדיון זה. ואדרבה [נראה] יותר להפיר
כמו שכתב הפוסק אבה"ע ע"ש (י) לחסדיה, פירוש, שאם משם ידו עליהם
מעלה לחות בם שאם יתיצח על דבר אחד מקבל ממנה לחות, ואם אין לחות

מצננה ברורה

א (א) תתפוד. ודוקא (א) לפירוכיך דקין, אכל לשנים ושלשה לא מהני. ובימי הקר שהצואה נקראת הרבה כאבן וגם אין מגיע או ממנה שום סרתון נסתפק המגן אברהם אי שרי לקרות כנגדה, אי בטר השתא אולנין או עדין שם צואה עליה כיון שיכולה לתור לקדמותה בזמן החם, (ב) והאחרונים הסכימו כלם בזה לאסור. ואף בדיעבד אם קרא (ג) צריך לתור ולקרות קריאת שמע ולהתפלל בתורת נזכה. ואם הצואה תחת מים קרושים (ד) אפשר דהוי כסוי אף על גב דמיס לא מהני ועין בסמ"ע ע"ז מב' מקום ג'לד וכופר יש לומר דהוי בכלל ונסיתו וכעששיתו היינו וברך השתא אולנין, וצואה שנתכסה בשלג (ה) חשוב כסוי כל כמה שלא נמחה השלג. כתב בספר שילתן שלמה דהוא הדין נגד מי רגלים קרושים גם כן יש להתמיר שלא לקרות בגדן וצריך עיון בזה:

ב (ב) בקרקע, או (א) בכגד: (ג) להטפית. פרוש, שאם מניח ידו עליהם מצלה לחות בה שאם צינתה על דבר אחר מקבל ממנה לחות, ואם אינן לחים כל כך מטר: (ד) ויש לסמך על זה. וכן הסכמת כל האחרונים דדוקא טופח על מנת להטפית ואז (א) בעי הרחקה מהן ארבע אמות כמו מצואה. ומכל מקום (ב) כיון שאינם בעינין, רק שבלועין בקרקע או בכגד, אין צריך לשפף עליהן ורביעית עליהן שלמה, אלא די שכיבי עליהן רק מעט מן המעט מים שאינן במקו' גם כן בר טופח על מנת להטפית ושרי. ועין לעיל בסמ"ע ע"ז במשנה ברהור:

א * ויש אמרים דלא הוי כפפר נק וכו'. במקרא פליגי תרי לשני בזה, ודעה הראשונה אם פן דעתה לחתמיר בזה אד סבידא לה דיותר נקל הוא להתפדר על ידי גלילה מעל ידי וזיקה: * וכן עקר. משמע מזה דסבידא לה דאם ראינו שפופרה על ידי גלילה דיי בזה ואין צורך לחש דקמא לא היתה נפרדת על ידי וזיקה, אבל כאלההו בזה כתב משם הארונים דצריך לחתמירא אן פדעת המהבר, וכן כפרי ורבים מה שכתב עוד בזה פנה דהדידשה, ועין בחדושי הרשב"א (ברכות כח) בשם הראב"ד דמשמע מנה דאי תוא דמפלגי אפלוגי אז הגיע לשעור שתתא נפרדת על ידי גלילה ויפה זה מצואה תהיה דקמא לן דאסורה. אכן לפי מה שתחמיר כאלההו וכה לחש לדעת המהבר אין להקל בזה. שוב מצאתי בערך שצדק ואורו סימן כט דסוכרים ישעור וזן אלא הגיע אז לצואה תהיה וסבידא וכן משמע מכל הפוסקים שכל הכינוי כיל לה דהרשב"א וזיל:

א (א) אסור לקרות, ודעה לומר (א) לפני כמלא עיניו ולתורו ארבע אמות ואם יש שם רית רע, צריך ארבע אמות (ב) ממקום שכלה להיות: (ב) פנו ממנו, ואסור (ג) מן התורה, בין שהיה המקום מכבד דרכו להיות בו צוזה, אין זה מתניך קדוש. על כן אם נספיק לו אם הוא בית הכסא ישן או חדש, (ד) אולינן לחמרא קדין כל ספק אצטריך לליל בסימן עז טעין ז: (ה) שפאין לו מחצות, כמו אתורי הגדר ואתורי הביתם. ושטט דאפלו אם לא הזמנו מתחלה לאותו המקום לבית הכסא, בין שהדרך לפנות שם נקרא בית הכסא ישן, וראייה מלעיל סימן מב שכתבו שם הפוסקים דאם דרכו תמיד לצר תפלין בהסודר אסור להשתמש בו תשמיש אחר, כאלו אומנה, עין שם: (ד) מחצות. נראה דאיירי במגירתו, או על כל פנים עד פחות משלשה סמור לארץ דאמרינן לבד, דאי לא היי אסור לדעת רב האי גאון המובא בבית יוסף סימן פז, עין שם:

א * וַיִּרְאֵהוּ לִי דִּהְיוּ כִּשְׂאִין לֹא מִחֲצוֹת. כִּמוֹ שֶׁהָיָה בְּזִמְנָן חֲכָמֵי הַגְּמָרָא שֶׁהָיָה בֵּית הַסֵּפֶס שֶׁלָּהֶם אַחֲרֵי הַגָּדֵר עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה. וּלְפִי זֶה נִרְאָה שֶׁבְּעִירֹת הַקִּטְנוֹת שָׂאִין לֵכֵל אֶחָד בֵּית הַסֵּפֶס קָבַע אַחֲרֵי הַכֶּתֶם בְּקִמּוֹת שֶׁרָגְלֵיָן לִפְנוֹת דִּין בֵּית הַסֵּפֶס אֵשׁ לִכְמוֹ אַחֲרֵי הַגָּדֵר. וּמֵה שֶׁנֶּחֱמָגִין אֵינָה אֲנִישׁ שֶׁבִּהְיָעוּ זִמְנָן כִּפְתּוֹת הַקִּמּוֹת שֶׁהָיָה בָּן וְעוֹרֵשִׁין בָּן סֶפֶד, דָּרִי שֶׁ לוֹ דִּין בֵּית הַסֵּפֶס אֵשׁן וּמֵה יִזְעִיל הַפֶּנִּי, אֲפִשְׁרֵי מִשְׁמַע דַּעַל דִּי הַבְּנִין שִׁבְנוֹהָ שֶׁם אֵף דִּהָאֵר רַק עַל אֵיזוֹ יָמִים וְאַחֵר כִּף יִחְזוֹר לִחְזוֹת בֵּית הַסֵּפֶס בְּמִקְדָּם שֶׁנֶּגְשׁ שֶׁם בֵּית הַסֵּפֶס מִמֶּנּוּ וּמִשְׁמַע בְּכַנְסֵם מֵאִירוֹת וְלֵילָא אֵסִינָן פּוֹ מִדְּעִירַת חֲסִיִּם מִהֵינָּה לֹא נֶחֱסֵם אֶם דְּבִית הַסֵּפֶס אֵשׁן שָׂאִין בִּן צֶלֶעֱתָא וְהוּא מִדְּרִינָה אֲשֶׁר־מִשְׁמַע הַבְּרִי מִלְּמִיד רַבְּעִי יִזְעִי וְכִבְרִית יִזְעִי וְאַחֲרֵי פִסְקִין פּוֹן בְּזִמְנָנִין מִבְּיָתֵי דִּהָאֵר מֵאִירוֹתָא וְאַחֲרֵי דְבָרֵי תַלְמִידֵי רַבְּעִי יִזְעִי שֶׁכְּפִיזוֹ זֶה נִפְסָא שִׁכְבוֹת דִּהָאֵר מִדְּרִינָה פֶּרְשׁוֹ הַתְּפִרָּשִׁים וְהָאֵר רַק עַל בֵּית הַסֵּפֶס חֲזַשׁ בְּרִי שְׁלֵא יִסְתְּרוּ דְּבָרֵי אֲתוֹדָּה וְכֵן מִשְׁמַע בִּיאֵשׁן אֵף אֶפְסוֹ אִם נִימָא דְּזֶה מִקְרִי וְעִקְרוֹת הַשֵּׁם צִירוֹ מִדְּרִינָה עַל כִּל פִּנְיִם מִתְחַלֵּה לִכְתוּב כּוֹה הַתַּלְמִידִים עַל הַכֶּתֶם וְקִבְּרוֹת דָּאִי לֹא חָכִי יִזְעִי אַחֲרֵי לוֹ לִכְתֹּב וְלִקְרֹשׁ שֶׁ דְּהָאֵר הֵם מִטְּפֹתֵם מִכֵּל הַשָּׂנֵה בִּן חֵלָא הָאֵר מִקוֹם הַסֵּפֶס לוֹ לִחְסֹפֵהוּ וְלִשְׁכַּחֵם בְּסִימָן עוֹ סִפְרֵי ז' וּח'. וּבְעֵינֵי רִאשִׁית בְּסִבּוֹת שֶׁנֶּחֱמָא מִכְשָׁלוֹת מַעֲגִינִים בְּאִילוֹ וְכִיּוֹצֵא בָּהֶם הִרְבֵּה (שְׁלֹחֲזִין אֵיזָה דֵּלֵת אֵל דִּי לִשְׁכָּה וְהִיא סִימָה מִנְּהִי מִתְחַלֵּה בְּסִמּוֹת מֵאִירוֹת וְנִשְׁמַר נִשְׁמַר דִּירַק מִלְּעֵשֶׁת סֶפֶד בְּקִבְּרוֹתֵם אִילוֹ אֵלֹה רִדְחִינָה אַחֲרֵי הַכֶּתֶם בְּקִמּוֹת שָׂאֵהוּ אֵין וְאִם יִצְטָרֵךְ לַעֲשׂוֹת עַל דִּין זֶה עָרֹב יִטְלַטַל עַל אֲחֵי הַכֶּתֶם * אֵכֵל כִּישֵׁשׁ לוֹ מִחֲצוֹת. מִסְתַּכֵּם חֲפִזִּי בְּגִידִים אֵין עֲצִינָן דִּירַק אֲרַפְּעָה מִחֲצוֹת אֵל אֶפְסוֹ שֶׁלִּשְׁשֵׁהּ מִחֲצוֹת וְכִי עֵין שֵׁם עוֹד: * אִם אֵין מִבְּעִי לוֹ דִּרֵת רַע. סֵתֵם הַמַּחֲבֵר כּוֹה דְּרִיעָה הִרְאֵשׁוֹנָה לַעֲלֵל בְּסִימָן עַט סוֹרֵף סִפְרֵי ב' וְנִיגְ'א, וְכֵן פִּסְקוֹ שֶׁם הַתְּאֵרוֹמִים לִחְלָקֵה. וְהִלָּחֵם תְּמִחוֹתֵהוּ וְהִמְגִּין וְהִמְגִּין סֶתֵם דְּמַחֲבֵת לְכָלִי הַסֵּפֶס אֵלָּמָא אֵין מוֹעִלָת לְחַסְקִין לְרִית רַע וְלִכְלֵן סֶתֵם דְּכִלְבּוֹ דְּמַחֲבֵת לְכָלִי הַסֵּפֶס אֵלָּמָא אֵין מוֹעִלָת לְחַסְקִין לְרִית רַע וְלִכְלֵן סֶתֵם דְּכִלְבּוֹ הֵכִי כִסּוּרֵי כֵּם הִרְבֵּה אַחֲרֵינִים

[illegible]

א. כל האחרונים: (3) נחלת צבי ואלויה רבה: (2) תלמידי רבנו יונה הרבא בבית יוסף: (7) עלת תמיד ואלויה רבה: